

Chương 4

Lữ biết Miriam chú ý đến mình và chàng cảm thấy thích thú. Người thiếu nữ tóc vàng, mắt xanh màu lục, con của ông chủ quán theo dõi chàng bằng mắt đăm đăm khi chàng khuôn bàn ghế sửa soạn cho một ngày làm việc trong tiệm ăn. Nàng có một vẻ đẹp quyến rũ kỳ lạ. Cách ăn mặc của nàng hấp dẫn, bắt mắt và đầy khêu gợi của dục tình bỏng cháy, nhưng khuôn mặt và ánh mắt lộ ra những tương phản của một đầu óc thông minh, nhiều tâm tư và khúc mắc. Lữ có thể nhận biết ngay điều khác biệt giữa nàng và một người đàn bà đẹp bình thường khác. Bằng cặp mắt sắc sảo của nàng. Bằng thái độ và kiểu cách của nàng. Nhưng Lữ bị thu hút nhiều hơn cả do thân hình và vẻ gợi tình của nàng.

Lữ chú ý đến những người đàn bà như đối tượng của dục tình. Chàng chưa hề tha thiết với một ai để có thể gọi là tình yêu. Chàng tìm đến với đàn bà do một nhu cầu, một đòi hỏi, ở đó không có chút gì của tình cảm. Như một thứ tiền trao cháo múc, một sự trao đổi sòng phẳng không vướng víu, phiền lụy. Vì thế từ khi lớn lên, Lữ đã chỉ biết những cô gái điếm và liên lạc của chàng với người khác phái chỉ là những vụ mua bán. Chàng có đôi người đến với chàng không phải vì tiền bạc nhưng cũng chỉ hoàn toàn vì sự ham muốn thể xác. Những người đàn bà của một thành phố

Sài gòn trác táng xưa, những cô gái bán bar, bia ôm, những người đàn bà thiếu vắng bóng dáng hơi hướng của người chồng, tìm đến chàng để thỏa mãn một sự cần thiết.

Lữ đã lâu lắm chưa biết đến đàn bà. Kể từ những ngày sửa soạn cuộc vượt biên, những ngày trên đảo, thời gian đầu sang đến Mỹ. Và một người đàn bà đẹp như Miriam lại tóc vàng mắt xanh khác lạ, chú ý đến chàng với vẻ khêu gợi dục tình đầy mời gọi. Lữ cảm thấy có lẽ vận hên của chàng đã bắt đầu. Và cũng vừa đúng lúc!

Miriam lại gần Lữ hỏi:

- Anh làm đây đã lâu chưa?

Lữ đang xếp mấy chiếc ghế dựng ngược trên bàn xuống đất và để lại cho ngay ngắn, chàng ngừng đầu lên để nhìn Miriam đang ngồi trên một ghế đẩu cao, dựa tay vào quây. Chiếc váy màu trắng kéo trễ lên cặp đùi thon dài, bắt chéo. Lữ đáp:

- Tôi mới làm đây thôi. Bà cô bệnh có nặng không?

Nàng trả lời:

- Ông bị bệnh tim. Hôm nay ông bị đau ngực phải đi khám gấp. Chắc phải vài ngày nữa ba tôi mới ra làm việc lại. Anh từ xứ nào đến?

- Tôi đến đây từ Việt Nam. Cô có biết gì về Việt Nam không?

- Tôi chỉ nghe nói về cuộc chiến tranh Việt Nam. Lúc đó tôi còn quá nhỏ. Anh nói chuyện về xứ của anh cho tôi nghe được không?

Lữ mỉm cười. cô nàng cần biết gì về Việt Nam! Muốn có dịp để nói chuyện thêm với chàng! Thật là giản dị và tiện lợi. Lữ nhận thấy một đặc tính tốt của người Mỹ. Muốn gì nói ra ngay, không cần úp mở, che giấu. Chàng đáp lại:

- Tôi sẽ kể cho cô nghe nhiều câu chuyện hay về Việt Nam xứ tôi. Với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Cô dạy tôi tiếng Anh và luyện giọng cho tôi.

Miriam gật đầu. Lữ thấy cần đánh mạnh ngay. Chàng nói một câu chưa hề dùng đến để nói với người đàn bà Việt Nam nào mới quen:

- Cô có cặp đùi đẹp quá!

Miriam ngạc nhiên. Nàng tưởng người Á châu giữ gìn, không cởi mở, không ngờ chàng này táo bạo khen một câu sỗ sàng như vậy. Nhưng nàng cảm thấy thích thú. Và tự hào. Nàng biết nàng hấp dẫn và người thanh niên Việt này cũng không ra ngoài thông lệ đó. Nàng đã muốn người đàn ông nào, người đó làm sao từ chối nàng được!

Miriam mỉm cười, nói giọng thản nhiên như coi đó là lời khen bình thường:

- Cám ơn anh!

Chương 4

Miriam hẹn Lữ sẽ trở lại đón chàng vào buổi tối để cùng đi ăn và nghe chàng kể về xứ sở của chàng. Một cái cố. Lữ thầm nghĩ và cười thầm. Chàng chưa quen với kiểu tấn công trước của cô gái Mỹ này. Nhưng chàng không thấy gì lúng túng hay ngượng, trái lại là đấng khác. Lữ cảm thấy chút tự hào và khoan khoái, cô con gái ông chủ quán trẻ đẹp và đa tình có vẻ chịu chàng, lại là cơ hội để chàng tập luyện Anh văn thêm. Còn gì bằng!

Lữ nhớ lại những lời đùa cợt hồi còn ở bên đảo. Độc thân như bọn chàng, muốn luyện Anh văn cho nhanh cho giỏi, cách tốt nhất là cặp ngay với đàn bà Mỹ. Sơn đã đùa:

- “Tao sẽ bắt một con đen cho lạ. Tán bọn trắng chắc khó. Trắng đen ăn nhằm gì! Miễn là đàn bà là được rồi! Có tí da tí thịt để nằm ôm cho êm, rồi bắt nó luyện giọng cho mình. Nói tiếng Anh ngày đêm giỏi mấy hồi. Tiếng Anh cừ rồi mình kiếm đường khác!”

Lữ gật gù công nhận Sơn nói có lý. Nhưng Mỹ đen chắc chàng chịu hàng. Và bây giờ chàng sẽ có Miriam cho những bước đường đầu tiên của chàng ở đất Mỹ. Quả là buồn ngủ gặp chiếu manh! Lữ thấy mình may mắn, chàng vừa chân ướt chân ráo đến xứ này đã kiếm được việc làm ngay, dù chỉ là lương tối thiểu. Tình cờ đã khiến chàng giải cứu cho Miriam, và nàng đã có cảm

tình với chàng. Một người con gái đẹp và quyến rũ như tài tử màn bạc! Cũng không uổng công cho chàng đã cực khổ để vượt biên sang đây! Và Lữ càng tin tưởng sự thành công sẽ đến với chàng. Có thành công nào chẳng khởi đầu bằng một sự may mắn đâu? Lữ thầm nghĩ và chàng vui vẻ làm việc trong cái náo nhiệt, ồn ào và bận rộn của tiệm Don’s Hamburger.

Họ đi bên nhau trên con đường bằng gỗ chạy ra cột cầu của bãi biển Santa Monica. Miriam mặc chiếc quần jean bó sát để lộ cặp đùi dài tròn lẳn của nàng. Chiếc áo thun với bộ ngực căng phồng. Nhiều chiếc đầu quay lại nhìn, thèm thớm. Lữ cảm thấy hãnh diện. Chàng cảm ơn Thượng đế đã cho chàng chiều cao trên mức trung bình của người Việt. Vì Miriam dù đi dép thấp cũng đã xấp xỉ bằng chàng, nàng vừa người không to quá nên đi với chàng cũng xứng. Lữ không bao giờ có thể chấp nhận người đàn ông thấp nhỏ hơn người đàn bà đi cùng. Có lẽ chàng macho thật! Miriam cũng nhận thấy thế và đã giáng nghĩa cho chàng từ ngữ này. Là chàng có đặc điểm đầy nam tính, của kẻ đi chinh phục, của người xông pha và nàng thích điều đó.

Miriam hỏi chàng trong tiệm ăn lộ thiên, đầy gió lộng của biển thổi vào:

- Anh sẽ làm gì sau này? Tôi biết anh chỉ làm tạm thời ở tiệm Don’s Hamburger, người như anh đâu làm đó mãi được.

Lữ nhìn ra xa về phía bãi cát nơi những cặp tình nhân đang ôm nhau đi trong ban đêm sát với những con sóng nhỏ đổ vào:

- Tôi cũng chưa biết. Nhưng tôi sẽ làm giàu!

- Tôi cũng nghĩ anh sẽ thích kiếm ra tiền. Ở đây, tiền là tất cả! Danh vọng không là gì nếu không có tiền. Học hành nhiều, hiểu biết nhiều cũng chỉ đi làm công cho người giàu. Người giàu, tiền nhiều có tất cả mọi sự ở xứ này.

Lữ không đáp lại. Mọi sự còn xa vời quá. Hiện tại tiền lương chàng chỉ đủ ăn và thuê phòng. Chàng sẽ còn phải làm việc nhiều để đạt được ý muốn. Và rất nhiều may mắn nữa. Lữ nói:

- Thôi đừng nói chuyện kiếm tiền nữa. Mình đi dạo trên bãi cát một chút đi. Miriam chưa phải về ngay chứ?

Miriam lắc đầu. Hai người sánh vai nhau đi dọc theo triền nước, sóng nhỏ lăn tăn chạy vào bãi không đủ làm ướt chân. Miriam chỉ tay về phía biển khơi, chỉ là một màn đen thăm:

- Quê hương của anh ở phía bên kia bờ Thái Bình Dương phải không?

Lữ gật đầu:

Chương 4

- Xứ tôi nghèo khổ, có lẽ chẳng có gì đáng kể cho Miriam nghe.

Miriam không nói gì. Thật sự nàng cũng chẳng cần biết đến. Nàng thích người thanh niên này, vậy thôi. Xứ sở của chàng nàng đâu màng đến!

Miriam đi sát vào người Lữ. Hơi nóng từ người chàng làm nàng rạo rức. Và mùi nồng, ngai ngái của người đàn ông làm nàng bồng bồng thèm muốn. Miriam đi cúi người về phía trước như vấp ngã. Lữ vội ôm lấy nàng. Nàng vòng tay ôm lấy cổ Lữ và kéo đầu chàng xuống. Lữ hôn nàng, nồng nàn, ngẫu nhiên. Chàng hôn như một người thèm khát lâu ngày, kéo dài miên man không muốn dứt. Ngực và đùi nàng ép hẳn vào người Lữ và chàng cảm thấy cơ thể chàng căng phồng như muốn nổ tung. Chàng ghi chặt nàng và họ đứng hôn nhau trên bãi cát, say đắm như một cặp nhân tình đã yêu nhau từ lâu lắm, và xa cách lâu ngày mới được gặp lại.

Miriam gỡ tay Lữ và nàng nói, giọng nàng lạc và khàn:

- Đi về apartment em đi anh Lữ!

Lữ trước giờ là người không tin vào số mệnh. Chàng cho thuyết định mệnh và sự tin tưởng vào phần số của mỗi người là dấu hiệu của sự yếu đuối. Bị thất bại hay gặp điều gì không được như ý mong muốn không lẽ cứ đổ vào số mệnh? Lữ thầm nghĩ thế mỗi khi nghe người

nào than thở và quy mọi việc vào Trời, vào định mệnh. Chàng cho mọi sự do mình định đoạt, quyết định, việc gì không hay xảy đến là ở mình. Việc tốt, xông xê cũng do mình tạo ra. Dĩ nhiên có sự tình cờ. Có sự may mắn, rủi ro, nhưng Lữ nghĩ rằng điều may rủi chẳng qua cũng nằm ở trong chữ tình cờ. Và Lữ không tin có sự sắp đặt nào trước của mệnh số cả.

Như việc chàng gặp Miriam và trở thành người tình của nàng. Đó chỉ là sự ngẫu nhiên của một gặp gỡ, tạo ra do hành động của chàng, của nàng, ở một thời gian và không gian. Nhưng Lữ phải công nhận một điều. Là cuộc đời của hai người đã thay đổi hẳn vì họ đã gặp nhau. Đêm đó họ đã ân ái cuồng nhiệt, dữ dội, tưởng chừng như cả thế gian chỉ còn lại hai người, đi ngược trở lại vào thời hồng hoang, nguyên sơ mà ở đó mọi sự đã được cô đọng thành dục tình, thành bản năng duy nhất. Trong căn apartment của Miriam trên đường Butler gần bãi biển Santa Monica, Lữ có lúc nghĩ rằng chàng đã gặp được vườn địa đàng cho riêng chàng, nơi đó chỉ có mình chàng là đàn ông và Miriam là đàn bà với những cuộc ái ân không bao giờ ngưng nghỉ.

Chàng chưa bao giờ gặp được một người tình nồng nhiệt như Miriam và kích thích chàng nhiều như người con gái da trắng, tóc vàng và

mắt xanh màu lục này. Có lẽ vì sự khác lạ, có lẽ vì niềm tự hào được vượt ve, hay chỉ giản dị bởi vì đã quá lâu Lữ chưa gần đàn bà, chàng không biết rõ nữa. Nhưng một điều Lữ chắc chắn. Là chàng đã được tận hưởng những xúc cảm mạnh mẽ nhất, những tê dại kỳ thú nhất mà một cuộc ái ân có thể đem lại. Và ghi sâu vào tâm khảm chàng, giữ gìn trong ký ức chàng không bao giờ quên được về đêm đầu tiên tại đất Hoa Kỳ, ân ái với người con gái da trắng đẹp như những người đẹp chàng chỉ được thấy trên màn ảnh.